

Sygn. akt XII Ga 22/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział XII Gospodarczy – Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący- Sędzia: SO Agata Pierożyńska

Sędzia: SO Janusz Beim

Sędzia: SO Bożena Cincio-Podbiera

Protokolant: st.sekr.sądowy Paweł Sztwiertnia

po rozpoznaniu w dniu 21 maja 2014 r. w Krakowie

na rozprawie

sprawy z powództwa A. P. S.

przeciwko Przedsiębiorstwu (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w L.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez powódkę od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie z dnia 21 października 2013 r. sygn. akt IV GC 1433/11/S

I. oddała apelację;

II. zasądza od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę 1.200 zł (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

UZASADNIENIE

Powódka A. P. S. domagała się zasądzenia od strony pozwanej Przedsiębiorstwo – (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w L. kwoty 24.646,17 zł z odsetkami ustawowymi liczonymi w sposób wyspecyfikowany w pozwie tytułem zapłaty ceny za sprzedane stronie pozwanej, począwszy od marca 2011 r. książki. Powódka wniosła także o zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu podała, że dostarczyła i sprzedała stronie pozwanej książki, wystawiając i doręczając jej z tego tytułu szereg faktur VAT: nr (...) (na kwotę 1.395,52 zł), nr (...) (na kwotę 1.109,81 zł), nr (...) (na kwotę 165,73 zł), nr (...) (na kwotę 829,98 zł), nr (...) (na kwotę 1.621,67 zł), nr (...) (na kwotę 861,92 zł), nr (...) (na kwotę 1.182,48 zł), nr (...) (na kwotę 599,47 zł), nr (...) (na kwotę 1.191,34 zł), nr (...) (na kwotę 908,81 zł), nr (...) (na kwotę 32,47 zł), nr (...) (na kwotę 1.188,40 zł), nr (...) (na kwotę 31,23 zł), nr (...) (na kwotę 151,70 zł), nr (...) (na kwotę 14,76 zł), nr (...) (na kwotę 157,48 zł), nr (...) (na kwotę 1.263,11 zł), nr (...) (na kwotę 416,75 zł), nr (...) (na kwotę 1.125,30 zł), nr (...) (na kwotę 1.300,24 zł), nr (...) (na kwotę 1.204,92 zł), nr (...) (na kwotę 1.208,42 zł), nr (...) (na kwotę 2.200,81 zł), nr (...) (na kwotę 1.502,64 zł), nr (...) (na kwotę 1.094,51 zł), nr (...) (na kwotę 1.081,91 zł), nr (...) (na kwotę 804,79 zł). W fakturach tych wskazane były terminy płatności.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu.

Podawa, że w związku z rozwiązaniem przez strony w maju 2010 r. umowy o konsygnację towaru, księgarnie pozwanej Spółki w 2011 r. nie przyjmowały od powódki towaru w systemie konsygnacyjnym. Zarzuciła nieistnienie zobowiązania objętego żądaniem pozwu i bezpodstawne wystawienie przez powódkę wymienionych w pozwie faktur, ponieważ towar został powódce zwrócony zgodnie z zasadami sprzedaży w systemie konsygnacyjnym lub rozliczony fakturami wcześniej wystawionymi przez powódkę. Stwierdziła, że faktury wymienione w pozwie dotyczyły rozliczeń dokonanych z powódką przez księgarnie pozwanej Spółki w C., H., O. Ś., L., R. P., Ł., B., P. i W.. Podawa, że kierownicy księgarń odmówili przyjęcia faktur powódki, ponieważ towary nimi objęte nie znajdowały się na stanie poszczególnych księgarń, bowiem były rozliczone w ramach wcześniej wystawionych przez powódkę faktur lub były zwrócone. Dalej pozwana wskazała, że powódka nie przyjmowała od niej bezpośrednio zwracanego towaru, lecz złożyła oświadczenie, że towar ma być zwracany spółce (...). K., R. (...) spółka jawna, pod adres O. M., ul. (...). Pozwana zwracała towar pod wskazany adres, natomiast nie wie jak powódka rozliczała towar z tą spółką jawną.

W replice powódka podała, że nie dochodzi ceny sprzedaży towaru przyjmowanego przez księgarnie strony pozwanej w systemie konsygnacyjnym w 2011 r., gdyż wystawione przez powódkę w okresie marzec – kwiecień 2011 r. faktury (objęte pozwem) dotyczą towaru dostarczonego pozwanej Spółce zgodnie ze składanymi zamówieniami w latach poprzednich, tj. przed 2011 r. Stwierdziła, że chodzi o towar przyjęty przez księgarnie strony pozwanej, a nie wykazany w raportach sprzedaży, jak również nie zwrócony powódce w ramach zwrotów niesprzedanego towaru. Podawa, że zwrot towaru przez stronę pozwaną był dokonywany do wynajętego przez powódkę specjalistycznego składu księgarskiego znajdującego w O. M., należącego do (...) P. K., R. (...) spółki jawnej z siedzibą w W.. Wskazała, że poza zwrotami wykazanymi w zestawieniu magazynowym sporządzonym przez firmę magazynującą towar oraz przez powódkę dokonującą wraz z pracownikami wymienionej spółki jawnej komisyjnej inwentaryzacji zwróconego towaru, nie miały miejsca żadne inne zwroty zakupionego przez stronę pozwaną towaru. Podawa, że cały zwrócony towar znajduje odzwierciedlenie w załączonych do sprawy dokumentach przesunięć magazynowych, które przesyłane były do poszczególnych księgarń pozwanej Spółki. Towar objęty fakturami wymienionymi w pozwie nigdy nie był reklamowany powódce jako zwrócony, również po dostarczeniu stronie pozwanej tych faktur, nie miała miejsca żadna reklamacja ani też odmowa przyjęcia faktury.

W odpowiedzi strona pozwana wskazała, że wszystkie faktury powołane w pozwie wystawione były przez powódkę jako dokumenty rozliczeniowe, zamykające magazyn konsygnacyjny, faktury te były reklamowane przez kierowników księgarń, tak jak przez księgarnie w H. i Ł. z uwagi na brak zgodności wykazanego w nich towaru ze stanem towaru w danej księgarni. Strona pozwana podniosła, że dokumenty wystawione przez powódkę nie znajdują potwierdzenia w dokumentacji strony pozwanej, natomiast zestawienia przedłożone w sprawie przez powódkę potwierdzają, że w okresie maj – czerwiec 2010 r. nastąpił zwrot niesprzedanych przez pozwaną Spółkę pozycji, gdyż nie był to towar dostarczony na podstawie faktur i nie stanowił własności pozwanej Spółki. Pozwana Spółka zarzuciła, że powódka nie wykazała, iż strona pozwana zamawiała towar ujęty w spornych fakturach .

Wyrokiem wydanym dnia 21 października 2013 r. Sąd Rejonowy dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie oddalił powództwo (pkt I), zasądził od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę 3.499,21 zł tytułem kosztów procesu (pkt II) oraz pobrał od powódki na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie kwotę 1.809,91 zł tytułem zwrotu wydatku poniesionego tymczasowo przez skarb państwa na koszt przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego (pkt III).

Poza sporem pozostawało, że od 2006 r. do 2010 r. strony łączyła umowa o sprzedaż książek w systemie konsygnacyjnym. Powódka obliczyła, że po ustaniu umowy pozwana Spółka zalegała jej z zapłatą za książki kwotę 56.885,29 zł, a według wyliczeń pozwanej była to kwota 65.488,49 zł. Powódka nie zanegowała przy tym twierdzenia strony pozwanej, że strony zgodnie potwierdziły saldo na dzień 31.12.2010 r. na kwotę 65.488,49 zł.

Bezsporne było także, że w okresie marzec – kwiecień 2011 r. powódka nie dostarczała do księgarń pozwanej Spółki towaru.

W oparciu o dowody z dokumentów, z zeznań świadków S. S. i B. H. oraz z zeznań powódki i członka zarządu pozwanej spółki, a także z opinii biegłego sądowego z zakresu finansów i księgowości Sąd Rejonowy ustalił, że w związku z rozliczeniem konsygnacji towaru powódka wystawiła stronie pozwanej faktury:

: w dniu 03.03.2011 r. :

- nr (...), na kwotę 1.395,52 zł, płatną do 2.04.11 r., z zaznaczeniem księgarń (...), magazyn konsygnacyjny 30,
- nr (...), na kwotę 165,73 zł, płatną do 2.04.11 r., z zaznaczeniem księgarń (...), magazyn konsygnacyjny 30,
- nr (...), na kwotę 1.109,81 zł, płatną do 2.04.11 r., z zaznaczeniem księgarń (...), magazyn konsygnacyjny 14,
- nr (...), na kwotę 829,98 zł, płatną do 2.04.11 r., z zaznaczeniem księgarń (...), magazyn konsygnacyjny 19,
- nr (...), na kwotę 1.621,67 zł, płatną do 2.04.11 r., z zaznaczeniem księgarń (...), magazyn konsygnacyjny 19,

: w dniu 22.03.2011 r. :

- nr (...), na kwotę 861,92 zł, płatną do 05.04.11 r., z zaznaczeniem księgarń (...), magazyn konsygnacyjny 35,
- nr (...), na kwotę 1.182,48 zł, płatną do 05.04.11 r., z zaznaczeniem księgarń (...), magazyn konsygnacyjny 35,
- nr (...), na kwotę 908,81zł , płatną do 05.04.11r., z zaznaczeniem księgarń (...), magazyn konsygnacyjny 35,
- nr (...), na kwotę 32,47 zł, płatną do 05.04.11 r., z zaznaczeniem księgarń (...), magazyn konsygnacyjny 35,
- nr (...), na kwotę 1.191,34 zł, płatną do 12.04.11 r., z zaznaczeniem księgarń (...), , magazyn konsygnacyjny 35,
- nr (...), na kwotę 599,47 zł , płatną do 05.04.11r., z zaznaczeniem księgarń (...), magazyn konsygnacyjny 34,
- nr (...), na kwotę 1.188,40 zł , płatną do 05.04.11 r., z zaznaczeniem księgarń (...), magazyn konsygnacyjny 32,
- nr (...), na kwotę 31,23zł , płatną do 05.04.11 r., z zaznaczeniem księgarń (...), magazyn konsygnacyjny 32,
- nr (...), na kwotę 151,70zł , płatną do 07.04.11 r., z zaznaczeniem księgarń (...), faktura po zwrocie,

: w dniu 31.03.2011r. :

- nr (...), na kwotę 14,76zł , płatną do 14.04.11 r., z zaznaczeniem księgarń w R. P., z zaznaczeniem : za zwrot kosztów za przesyłką – niewłaściwy zwrot z R. P. ,

: w dniu 20.04.2011r. :

- nr (...), na kwotę 157,48 zł , płatną do 04.05.11 r., z zaznaczeniem księgarń (...), faktura rozliczeniowa,

: w dniu 21.04.11r. :

- nr (...), na kwotę 1.263,11 zł , płatną do 05.05.11 r., z zaznaczeniem księgarń (...), faktura rozliczeniowa,

: w dniu 28.04.2011r. :

- nr (...), na kwotę 416,75zł, płatna do 12.05.11r. , z zaznaczeniem księgarń (...), książki uszkodzone,
- nr (...), na kwotę 1.125,30 zł , płatna do 12.05.11 r., z zaznaczeniem księgarń (...), faktura rozliczeniowa zamykająca,
- nr (...), na kwotę 1.300,24 zł , płatna do 12.05.11 r., z zaznaczeniem księgarń (...), faktura rozliczeniowa zamykająca,

- nr (...), na kwotę 1.204,92zł, płatna do 12.05.11r. ,z zaznaczeniem księgarń (...), faktura rozliczeniowa zamykająca,
- nr (...), na kwotę 1.208,42zł , płatną do 12.05.11r., z zaznaczeniem księgarń (...), faktura rozliczeniowa zamykająca,
- nr (...), na kwotę 2.200,81zł , płatną do 12.05.11r., z zaznaczeniem księgarń (...), faktura rozliczeniowa zamykająca,
- nr (...), na kwotę 1.502,64zł, płatna do 12.05.11r. , z zaznaczeniem księgarń (...), faktura rozliczeniowa zamykająca,
- nr (...), na kwotę 1.094,51zł, płatna do 12.05.11r., z zaznaczeniem księgarń (...), faktura rozliczeniowa zamykająca magazyn konsygnacyjny nr 20,
- nr (...), na kwotę 1.081,91 zł, płatna do 12.05.11 r., z zaznaczeniem księgarń (...), faktura rozliczeniowa zamykająca magazyn konsygnacyjny nr 20,
- nr (...), na kwotę 804,79 zł , płatna do 12.05.11 r., z zaznaczeniem księgarń (...), faktura rozliczeniowa zamykająca magazyn konsygnacyjny nr 20.

Powódka prowadziła własne zestawienie stanów magazynowych towaru wysyłanego do poszczególnych księgarń pozwanej Spółki, rejestrując też tzw. ruch książek. Wystawienie przez nią faktury obciążającej stronę pozwaną za dany towar odnotowywała w stanach magazynowych przez zmniejszenie ilości towaru w magazynie obciążającym daną księgarnię. Powódka wystawiała pozwanej Spółce faktury za towary według raportów sprzedaży przedstawionych jej przez księgarnie strony pozwanej, które to raporty winny ujmować książki sprzedane przez księgarnie w danym okresie czasu, jak i książki utracone i zniszczone w księgarniach. Po zakończeniu współpracy stron, powódka wystawiała faktury za towar, który według jej ewidencji obciążał księgarnie, a nie został dotychczas objęty fakturami wystawionymi w okresach wcześniejszych jako wykazany sprzedany (względnie utracony) lub nie został zwrócony powódce przez księgarnie. Księgarnie zwracały powódce towar przesyłkami z załączeniem zestawienia zwracanego towaru. Powódka w swojej ewidencji nanosiła dane o zwróconym towarze w oparciu o spis z natury zwróconego towaru .

Sąd ustalił, że także pozwana Spółka prowadziła własną dokumentację towaru dostarczanego przez powódkę. Jej księgarnie wystawiały dokument wewnętrzny przyjęcia towaru, a także dokumenty zwrotu towaru do powódki. Księgarnie sporządzały też raporty sprzedanych książek i książek zniszczonych utraconych. Ewidencja towaru prowadzona przez stronę pozwaną nie zgadzała się z ewidencją powódki.

Sąd ustalił, że dokumenty przedstawione w sprawie przez każdą ze stron nie wystarczają do ustalenia stanu rozliczeń stron. W szczególności na ich podstawie nie ma możliwości identyfikacji, że określona książka ujęta w spornych fakturach była wydana stronie pozwanej i nie rozliczona ani nie zwrócona .

Mając za podstawę tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy stwierdził, że powódka nie wykazała, by strona pozwana była zobowiązana do zapłaty za zwrot kosztów przesyłki (wg faktury nr (...) na kwotę 14,76 zł) i za książki uszkodzone (według faktury nr (...) na kwotę 416,75 zł). Nie wykazała także faktu sprzedaży stronie pozwanej towaru objętego spornymi fakturami (art. 535 k.c.). W konsekwencji powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

O kosztach procesu orzekł Sąd na podstawie art. 98 i 99 k.p.c., zasądzając od powódki na rzecz strony pozwanej poniesione przez nią koszty procesu obejmujące: opłatę od pełnomocnictwa procesowego w kwocie 17zł, wynagrodzenie pełnomocnika procesowego wynoszące 2.400zł, wydatek na przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka K. G. (pokryty z zaliczki strony pozwanej) – 126 zł oraz wydatki pełnomocnika procesowego strony pozwanej według spisu kosztów, związane z kosztami podróży na rozprawy, opłatami kancelaryjnymi i kosztami przesyłek pocztowych – 956,21 zł.

W pkt III wyroku, stosownie do art. 83 i 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, Sąd orzekł o pobraniu od powódki na rzecz Skarbu Państwa kwoty 1.809,91 zł tytułem zwrotu wydatku poniesionego tymczasowo przez Skarb

Państwa na koszt przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego (wynagrodzenie zostało przyznane biegłemu w kwocie 1.809,91 zł postanowieniem z dnia 20.08.13 r.).

Powódka wniosła apelację od powyższego wyroku, zaskarżając go w całości i domagając się jego zmiany poprzez orzeczenie zgodnie z żądaniem pozwu, a także zasądzenie od strony pozwanej kosztów postępowania apelacyjnego.

Zaskarżonemu wyrokowi powódka zarzuciła:

- naruszenie art. 535 k.c. przez nieuprawnione zastosowanie go wprost do sytuacji prowadzenia przez strony współpracy handlowej w systemie sprzedaży konsygnacyjnej, powszechnie stosowanej w branży księgarskiej, której istota sprowadza się do daleko idącej modyfikacji kodeksowych przepisów o sprzedaży, a której nieuwzględnienie uniemożliwiło wnikliwe rozpoznanie sprawy

- naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów wynikające z niewłaściwej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności przez wyciągnięcie nieuprawnionych wniosków z opinii biegłego, bezpodstawne pominięcie części zeznań świadków oraz wybiórcze potraktowanie twierdzeń stron wyrażonych na rozprawach i w pismach procesowych

- naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. przez brak rozważenia w uzasadnieniu całego materiału zebranego w sprawie oraz niepełne wyjaśnienie przyczyn, dla których Sąd pewne okoliczności uznał za udowodnione a inne – nie

- naruszenie art. 278 § 1 k.p.c. przez przeprowadzenie z urzędu dowodu z opinii biegłego z zakresu finansów i księgowości w sytuacji, gdy analiza zebranego materiału nie wymagała wiadomości specjalnych, a strony zgodnie wskazywały, że nie zachodzi potrzeba przeprowadzenia takiego dowodu

W uzasadnieniu apelacji powódka podniosła, że nie twierdziła, iż dochodzi od pozwanej „zapłaty ceny za sprzedaż dokonane między stronami po marcu 2011 r.”, które to twierdzenie, stanowiące zmianę jej stanowiska w toku procesu, zdyskredytowało, w ocenie Sądu Rejonowego, wiarygodność powódki. Wskazała na zawarte w odpowiedzi na pozew stwierdzenie pozwanej, że „cały towar został powódce zwrócony”, z którego wynika, że towar musiał być powódce uprzednio dostarczony. Zdaniem apelującej fakt dostarczenia towaru był niesporny, natomiast istniał spór co do faktu czy towar objęty fakturami został zwrócony, przy czym ciężar dowodu w tym zakresie spoczywał na stronie pozwanej. Dalej zarzuciła apelująca nieuprawnione pominięcie przez Sąd dowodu z zeznań świadka E. S., która prowadziła księgowość pozwanej spółki, a także brak odniesienia się przez Sąd do wszystkich przeprowadzonych dowodów i szczegółowego wyjaśnienia ich znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Stwierdziła również powódka, że przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego było bezcelowe, wygenerowało dodatkowe koszty i nie zachodziła potrzeba wyjaśnienia zagadnienia wymagającego wiadomości specjalnych, ponieważ strony zgodnie wskazywały, że zgromadzona w aktach dokumentacja księgowa nie jest w stanie wykazać prawdziwości twierdzeń którejkolwiek ze stron i umożliwić zweryfikowanie rozliczenia towaru objętego fakturami.

W odpowiedzi na apelację strona pozwana wniosła o oddalenie apelacji oraz zasądzenie od powódki kosztów postępowania apelacyjnego.

W uzasadnieniu wskazała na zawarte w pozwie twierdzenie powódki, że „przedmiotem niniejszego postępowania jest kwota 24.646,17 zł, dochodzona tytułem towaru sprzedanego stronie pozwanej począwszy od marca 2011 r.”, co świadczy o sprzeczności twierdzeń powódki zawartych w pozwie i w apelacji. Dalej podała strona pozwana, że umowa sprzedaży konsygnacyjnej łączyła ją z powódką do maja 2010 r., wobec czego nie jest uzasadniony zarzut apelacji nieuwzględnienia przez Sąd specyfiki tego rodzaju umowy. Stwierdziła również, że nie przyznała faktu zamówienia i otrzymania zafakturowanych przez powódkę książek, a sama powódka nie przedstawiła żadnych dowodów na tę okoliczność.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Prawidłowo stwierdził Sąd I instancji, że powódka nie udowodniła swojego roszczenia. W oparciu o materiał dowodowy jaki znajduje się w aktach nie było możliwe dokonanie innych ustaleń faktycznych i wyciągnięcie wniosków zgodnych z twierdzeniami powódki. Przeprowadzone postępowanie dowodowe, mimo, iż było obszerne – przesłuchano wszystkich kierowników księgarń i strony, przeprowadzono z urzędu dowód z opinii biegłego – nie potwierdziło stanowiska powódki.

Zgromadzony materiał dowodowy został prawidłowo oceniony przez Sąd. Chybione i nietrafne są zarzuty naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Wyjaśnić w tym miejscu trzeba, że wskazany przepis dotyczy oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, wyznaczając zasady weryfikowania przez Sąd wartości (mocy) poszczególnych dowodów. Przepis ten dotyczy kwestii procesowej, mianowicie określania przez sąd wiarygodności i znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy zgromadzonych dowodów. Tymczasem powódka zarzucając naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. nie precyzuje jakim regułom oceny dowodów uchybił Sąd Rejonowy, dlaczego dokonana ocena miałaby być sprzeczna z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, lecz uchybienia temu przepisowi upatruje apelująca w dokonaniu przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych sprzecznych z własnymi twierdzeniami jakoby znajdującymi oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym. Naruszenie reguł swobodnej oceny dowodów nie może być jednakże utożsamiane z błędnymi ustaleniami faktycznymi. W orzecznictwie podkreśla się, że błędne ustalenia faktyczne mogą jedynie być, ale nie muszą, skutkiem nieprawidłowej oceny materiału dowodowego (zob. wyrok SA w Poznaniu z dnia 27.11.2007 r., I ACa 882/07, Lex nr 466439). W konsekwencji, dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie można poprzestać na stwierdzeniu, że dokonane ustalenia faktyczne są wadliwe, odnosząc się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Niezbędne jest wskazanie przyczyn, które dyskwalifikują postępowanie sądu w zakresie poczynionych ustaleń. Skarżący powinien zwłaszcza wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy analizie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłuszne im taką moc przyznając (zob. postanowienie SN z dnia 23.01.2001 r., IV CKN 970/00, Lex nr 52753, wyrok SN z dnia 6.07.2005 r., III CK 3/05, Lex nr 180925). Powódka zaś podnosząc w apelacji zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w ogóle nie wskazała, by Sąd Rejonowy naruszył zasady logiki i doświadczenia życiowego dokonując oceny poszczególnych dowodów. Powódka zarzuca jedynie, że Sąd lakonicznie ocenił przeprowadzone w sprawie dowody, nie omówił każdego z nich z osobna, ale jednocześnie nie wywodzi by tak dokonana ocena skutkowałą nieprawidłowymi ustaleniami faktycznymi. Wskazując na fakt przesłuchania 13 świadków w sprawie nie twierdzi jednakże apelująca, by ich zeznania potwierdzały stanowisko wyrażone w pozwie, dowodziły zasadności roszczenia. Zatem nie sposób uznać, że zbiorcza ocena zeznań świadków stanowiła naruszenie art. 233 § 1 k.p.c.

Nie zdołała powódka, pomimo skrupulatnego i obszernego postępowania dowodowego wykazać, że towar wyszczególniony na dołączonych do pozwu fakturach został wydany stronie pozwanej, nie był zwrócony i rozliczony. Brak dowodów, z których by wynikało, że towar objęty fakturami przedstawionymi przez powódkę został u strony pozwanej, która go nie zwróciła, nie uległ u pozwanej zniszczeniu lub nie został skradziony. Twierdzenia powódki znajdują oparcie w zasadzie tylko w jej własnych dokumentach prywatnych. Same twierdzenia własne powódki i jej dokumentacja księgowa, nawet jeśli w ocenie powódki jest ona rzetelna i kompletna, nie są wystarczające do uznania roszczenia za udowodnione.

Również opinia biegłego z zakresu finansów i księgowości nie dała odpowiedzi na pytanie jak wyglądały rozliczenia stron. Powódka kwestionuje celowość przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego, zarzucając naruszenie art. 278 § 1 k.p.c. i podnosząc, że przedstawiona dokumentacja księgowa nie była wystarczająca do wykazania zasadności twierdzeń którejkolwiek ze stron, a analiza zebranego materiału nie wymagała wiadomości specjalnych. Odnosząc się do tego zarzutu wyjaśnić trzeba, że o powołaniu biegłego decyduje sąd, biorąc pod uwagę kwestię niezbędności wiadomości specjalnych dla rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy. Art. 278 k.p.c. jest podstawą jurysdykcyjnego uprawnienia, a nie obowiązku sądu, a zatem ocena potrzeby skorzystania z tego uprawnienia stanowi suwerenną decyzję sądu (por. uzasadnienie wyroku SN z 24.10.2004 r. I CKN 1466/00, Legalis).

Sąd może powołać dowód z opinii biegłego urzędu np. gdy w ocenie sądu stanowcze ustalenie spornego faktu istotnego dla rozstrzygnięcia sprawy wymaga przeprowadzenia dodatkowego dowodu z opinii biegłego, niewskazanego przez stronę (por. np. wyr. SN: z 5.9.2008 r., I CSK 117/08, Legalis; z 19.4.2007 r., I CSK 27/07, OSNC 2008, Nr 1, poz. 25). W świetle stanowiska judykatury zadaniem biegłego nie jest ustalenie stanu faktycznego sprawy, lecz naświetlenie i umożliwienie wyjaśnienia przez sąd okoliczności z punktu widzenia posiadanych przez biegłego wiadomości specjalnych przy uwzględnieniu zebranego i udostępnionego mu materiału sprawy (por. wyrok SN z dnia 11 lipca 1969 r., I CR 140/69, OSNC 1970, nr 5, poz. 85; uzasadnienie wyroku SN z dnia 19 grudnia 2006 r., V CSK 360/06, LEX nr 238973). Wobec skomplikowanej kwestii wzajemnych rozliczeń przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego było, w ocenie Sądu Okręgowego, uzasadnione. Okoliczność, że sporządzona przez biegłą opinia nie udzieliła odpowiedzi na pytanie „czy dokumenty przedstawione przez strony potwierdzają, że towar ujęty w fakturach powódki został rozliczony między stronami?” nie podważa prawidłowości procedowania Sądu Rejonowego. Nawet, gdyby dowodu tego nie przeprowadzono, to roszczenie powódki należałoby i tak uznać za nieudowodnione w rozumieniu art. 6 k.c., skoro poza twierdzeniami powódki i jej prywatną dokumentacją księgową nie było dowodów potwierdzających istnienie i wysokość zobowiązania strony pozwanej.

Nie znajduje uzasadnienia zarzut naruszenia art. 353 k.c. Prawidłowo stwierdził Sąd I instancji, że zgłoszone w pozwie roszczenie powódki wynika z umowy sprzedaży. Zawarte w apelacji twierdzenia powódki, iż swoje roszczenie wywodzi ze współpracy z pozwaną w systemie konsygnacyjnym nie znajdują oparcia w stanowej treści pozwu. Wszak już na pierwszej stronie uzasadnienia pozwu mowa jest o sprzedaży towaru („przedmiotem niniejszego pozwu jest kwota 24.646,17 zł, dochodzona tytułem towaru sprzedanego stronie pozwanej począwszy od marca 2011 r.”). Niesporny jest nadto w sprawie fakt, że umowa sprzedaży książek w systemie konsygnacyjnym łączyła strony do 2010 r. W replice na odpowiedź na pozew powódka przyznała, że dochodzi zapłaty za towar dostarczony stronie pozwanej po okresie współpracy konsygnacyjnej. Zatem powódka w apelacji niesłusznie usiłuje wykazać, że roszczenie wywodzi ze sprzedaży w systemie konsygnacyjnym, przecząc wcześniejszym swoim twierdzeniom.

Ponieważ powódka nie wykazała, że dostarczyła stronie pozwanej książki wymienione w fakturach dołączonych do pozwu, że nie zostały one zwrócone i rozliczone, to powództwo podlegało oddaleniu.

Ze wskazanych wyżej względów apelacja jako niezasadna nie mogła odnieść skutku i podlegała oddaleniu, o czym orzeczono w pkt I sentencji na podstawie art. 385 k.p.c.

Stosując zasadę odpowiedzialności strony przegrywającej za wynik sprawy o kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono jak w pkt II sentencji na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c., art. 99 k.p.c. i § 6 pkt 5 oraz § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 z późn. zmianami).

SSR B. Zawierzyńska-Wach